

ra gánh vác tam thời trong bước đầu, xin các anh luồng tình tha thứ cho cái tôi "táo bạo". Nếu được vậy thì thay mặt anh em tôi xin cảm ơn rất nhiều.

Dai dien Tay Bac:	Anh Truong Quang Tinh	= Washington State
Dai dien Trung Tay:	Anh Le Kim Thang	= Sacramento
Dai dien Tay Nam:	Anh Le Minh Tri	= Los Angeles
Dai dien Trung Nam:	Anh Nguyen Quy Hao	= Houston
Dai dien Dong Nam:	Ban bien tap AHCC hiem tai (Xin de ca nguoi)	
Dai dien Dong Bac:	Anh Chau Thanh Duc	= Washington D.C.
Dai Dien Trung Bac:	Anh Tran Thanh Liem	= Minnesota

(Riêng tôi xin ta tôi với các anh ghi tên trên đây)

Đề nghị: Thông báo bất cứ công việc gì có liên quan đến ngành C.C., bởi theo tôi biết thì một số lớn các nơi tương C.C. cũng "nội nghiệp chồng" nhau làm nghề họa viền, ước lường vv...

KÝ ỨC TỐT

*****

Bài của Tôn Thất Quỳnh Tiêu

Bà ông đã quá sồn sồn, thường gặp nhau để ăn nhau và nhắc chuyện đời xưa. Họ thường nhắc đến các kỷ niệm thời thơ ấu, thời bán quân xà lỏn, tóc hói carré, tăm tông ngông ở các sông lạch hay dưới cồn mìn giống lớn, họ cũng thường ngâm nga các bài thơ học thời trung học của các tác giả Nguyễn Du, Nguyễn Công Trứ hay là Hồ Xuân Huân, xa hơn nữa là các bài văn trong cuốn Quốc Văn Giáo Khoa Thủ với những câu như "tôi là Carnot dây, thày còn nhớ tôi không" hay "Ôi cảnh biệt ly sao mà buồn vây", để rồi trầm ngâm, mò về quá khứ xa xưa ở bên kia bờ đại dương- Rết rồi cũng đậm ngán, họ mới đề nghị người nào kể được câu chuyện gì xưa nhất của đời mình sẽ được thưởng giải một chén rượu mạnh- Sâu đây là các câu chuyện xưa của ba vị nói trên:

Chuyện của ông Sáu: Hồi còn ông Tây bà Đàm ở xứ Giao Chỉ, mẹ tôi sinh ra tôi tại nhà thường Đòn Đát vào một ngày mưa đậm gió bắc! vừa lọt lòng mẹ tôi đã bị 1 bàn tay lồng lá xách tôi "upside down", tôi chưa kịp "Say Hello" thì đã bị ông Tây bóp đít may cái, đau quá chịu không thấu, tôi bèn khóc ré lên, ông ta chẳng những không thường hại tôi thì thôi, lại thuận tay móc miếng tôi nữa, thế là tôi tôi tăm mặt may chăng thấy gì chung quanh cả- Ké đến

một người đẹp mắt xanh daem tôi ài nhúng nước, kỳ co tám thân
trán trui của tôi, bây giờ nghĩ lại tôi còn cảm thấy nhợt nhợt,
hihi !!

Chuyện của ông Năm: Ba tôi nguyên là sĩ quan biệt phái nhưng không phải là
nhân viên làm việc cho CIA như thư VEM nói đâu, ông ta lại có
máu thể thao, nên khi tôi còn nằm trong bụng mẹ, ông đã bắt tôi
tập thể dục để sau này có thân hình cường tráng. Ông bắt tập
hít đất nhù ở quán trường, tập bò dưới hỏa lực, vác lều qua núi
lại càn đá banh nùa chứ! Một lần nọ, vì say mê nghệ thuật bóng
tròn trong một trận đá đèn tại đất nhà, tôi đã không ngan ngại
dùng đầu cùu nguy một đường banh cho đội mình, (banh vượt quá
đà ngang trong gang tấc, nguy hiểm vừa đi qua!). Ba tôi thua cuộc
dành bò dở nùa chửng trận giao đấu, dù rằng tiếng còi của trọng
tài vừa chấm dứt hiệp đấu, năm lăn ra ngủ mệt. Tuy vậy, hau
quả tai hại của trận giao hữu này tôi là người thua thiệt,
bây giờ già rồi, tôi bị sói đánh.

Chuyện của ông Tư: Ông bà ngoại tôi rất khó, cha mẹ tôi tuy quen nhau đã
lâu, nhưng sự quen biết luôn luôn phải giữ gìn trong vòng lè
giao. Qua những năm dài đèn sách, cha tôi giặt được mảnh bằng
"Cao Đẳng" và người được phép làm lè hối mẹ tôi. Trọng về nét,
nè về tài, cha tôi được theo gia đình ông bà ngoại tôi đi tắm
biển ở Vũng Tàu, sau khi lè hối được hai họ hân hoan đón mừng.
Tôi nhớ rõ ràng y như hết, lúc đi Vũng Tàu thì tôi đi cùng cha
tôi. lúc trở lại Saigon tôi nằm trong lòng mẹ tôi.

Kết quả: Ông Tư được dài một chầu rượu mạnh say mêm vì "cái tôi" nhớ chuyện
đi vắng quá xưa

(Viết lại theo lời kể chuyện của ông Tư Lành tử là Paul)

Các A.H. có nghĩ rằng đồng-bào ta lần đầu tiên lia que-huống
đến sah sống trên đất người, đôi khi cũng đã gặp hoàn cảnh bỏ ngỏ
không kém gì một trong ba trường-hop sau đây ?

HIEU LAM

Một cặp vợ chồng người Mỹ đang hưởng tuần-trăng-mặt tại Paris. Một buổi sáng nọ, nhân di ngang một hàng bán hoa trên vỉa hè, anh chồng mua tặng chị vợ một bó hồng. Chị vợ âu-yêm đưa lên mũi người. Một cát bé ban bao dung cánh đó, thấy trên cánh hoa có con kiến "bù-nhet", sò nó cắn vào mũi người đàn-bà, cát nói nhanh ; "Fourmi, fourmi!".

Anh chồng, không rành tiếng Pháp, tưởng cát bé xát-xuôt dám bén cốt voi vở mình, nói : "For me, for me"; bèn nói giận dành cho mày tát tai, khiến cát bé hoảng hồn chạy vắt gió lên cát.

Sau khi được người bán hoa giải-thích cẩn kẽ, anh chồng mới vỗ lè ra và rất ân-hận đã hiếu-lâm hao-y của cát bé.

Được biết sang nào cát bé ban bao cũng đi qua đây, anh quyết định trở lại để xin lỗi.

Sang hôm sau, khi thấy cát bé từ đằng xa đến, anh mau mắn gọi : "Come here!". Cát bé không hiểu tiếng Anh, tưởng ông khách hỏi qua nói ; "Comme hier!", tức là muốn dành mình múa như hôm qua, bèn đồng thang một mạch không dám quay đầu lại.

XUNG - TOI

Một cô gái đêm rồi đi chải khuya với bạn trai chẳng may đã lỡ phạm tôi.

Sáng ra cô rất ân-hận nên vào nhà thờ xưng-tội :

Trong phòng nhỏ êm-lặng và trang-nghiêm, cô vừa sờ hãi vừa thận-thua, nói khe :

"Mon Père, j'ai péché !".

Vì Linh-Mục nghe không rõ nên bảo :

"Parles haut!".

Cô gái tuông ngài hỏi : "Par le haut?", bèn-lèn nói man :

"Non Mon Père, c'est par le bas."

GIỚI VĂN - PHẠM

Trước một rạp chiếu-bóng, cung trên đất Pháp, trong quang-cánh
mọi người đang xếp hàng dài đợi đến phiên vào mua vé.

Một người dân-ông ngoại-quốc, đang học văn-pham Pháp đến bài
về các "suffixes", để yêu-cầu một bà người Pháp đứng sau lưng anh
lui lại một ty, anh nói :

"Voulez vous reculotter Madame".

"KHAI GIAN"

Trước Tòa Án, một anh chàng cao-bồi của Tiểu Bang
của Đoàn Kỳ Tưởng, khắp khẽnh chống gậy đến trước Ông Chánh Án
xin Hàng bão-hiêm bồi thường 1 triệu đô la thiệt-hai thân-thê
sau khi anh ta cối ngựa và bị xe đụng trên xa lộ. Ông Chánh Án
hỏi:

- Anh bị thiệt-hai thân-thê như thế nào mà đòi tới
1 triệu đô la làn?

- Kính Thưa Ô. Chánh-Án, cao bồi trả lời, tôi bị gãy
cả 2 chân, 2 tay, bё đầu, gãy xương sườn v.v... cả người tôi chồ
nào cũng bị thương hết cho đến nỗi tôi đã bất tỉnh sau khi tai
nan xảy ra.

- Thưa Ô. Chánh Án, nguyên đơn nói sai, Luật-sư của
Hàng bão-hiêm cãi lại. Chúng tôi có báo cáo Cảnh-sát ghi rằng
sau khi bị tai nạn, nguyên đơn đã khai với cảnh-sát điều-trá
tai-nan tại chỗ là ông ấy "không hề hấn gì cả", mà bây giờ lại
khai gian để xin bồi thường.

Cao bồi liền trình bày:

- Kính thưa Ô. Chánh Án, lý do tôi khai với cảnh-sát
là tôi "không hề hấn gì cả" là như thế này: sau khi tai nạn xảy
ra, tôi và ngựa đều bị hất văng xuống đường. Khi tôi tỉnh lại
cũng là lúc cảnh-sát đến lập biên-bản tai-nan. Tôi thấy cảnh-sát
đến xem ngựa tôi, dù ngựa còn sống nhưng máy cẳng ngựa đều bị
gãy. Thấy vậy, cảnh-sát liền rút súng "bum" ngựa tôi cho chết
luôn. Tôi sợ quá, nên khi cảnh-sát đến bên tôi hỏi tôi có sao
không, dù bị thương cả mình máy, tôi vẫn phải nói là "không hề
hấn gì cả" chờ nếu tôi nói là tôi bị gãy cẳng, cảnh-sát sẽ "bum"
tôi chết luôn sao".

Ông Chánh Án đã xử thế nào, tùy quý "Ái Hiếu" muốn
sao cũng được.